

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 786/24
30.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Маје Илић, председника већа, судија Раше Јанковић и Данка Лаушевића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Јелене Савић, записничара, у кривичном поступку **против окривљеног АА и др.**, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика (КЗ) и др., одлучујући о заједничкој жалби браниоца окривљених АА и ББ, адвоката др Вељка Делибашића изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду 5 К 514/22 од 05.03.2024. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), дана 12.09.2024. године а након већања и гласања дана 30.09.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, адвоката др Вељка Делибашића, па се пресуда Вишег суда у Београд 5 К 514/22 од 05.03.2024. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 5 К 514/22 од 05.03.2024. године окривљени АА и окривљени ББ оглашени су кривим да су извршили по једно кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, па је суд применом наведеног законског прописа те чланова 4, 42, 45 и 54 КЗ окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 4 (четири) месеца, у коју казну му се у смислу члана 63 КЗ урачунава време проведено у притвора одређеном решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп 510/20

од 18.12.2020. године, а који се рачуна од дана 16.12.2020. године, када је лишен слободе, па до дана 25.01.2022. године, када је решењем Вишег суда у Београду према окривљеном укинут притвор. Наведеном пресудом окривљени ББ је применом напред наведеног законског прописа те чланова 4, 42, 45 и 54 КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 10 (десет) месеци, у коју казну му се у смислу члана 63 КЗ урачунава време проведено у притвору одређено решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп 510/20 од 18.12.2020. године, а који притвор му се рачуна од дана 16.12.2020. године, када је лишен слободе, па до дана 25.01.2022. године, када је решењем Вишег суда у Београду према окривљеном укинут притвор. На основу одредбе члана 246 став 8 у вези члана 87 КЗ према окривљеном АА и окривљеном ББ изречена је мера безбедности одузимање предмета тако што се од окривљеног АА одузима опојна дрога кокаин нето масе 157,10 грама, МДМА укупне нето масе 0,51 грам, који предмети су од окривљеног одузети потврдом Службе за борбу против дрога УКП дана 16.12.2020. године, а која дрога се има уништити, док се од окривљеног ББ одузима опојна дрога хероин укупне нето масе 595,60 грама, амфетамин укупне нето масе 585 грама, маказе са црвеним вуненим рукохватом са траговима амфетамина, метална кашика са траговима коефина, електрични апарат за паковање и вакумирање беле боје произвођача “Горење”, моторно возило марке “Мазда”, регистарских ознака ..., који предмети су од окривљеног одузети потврдама о привремено одузетим предметима, Службе за борбу против дрога УКП дана 17.12.2020. године, а која дрога се има уништити. На основу одредбе члана 91 и 92 Кривичног законика од окривљеног АА одузета је и имовинска корист прибављена кривичним делом и то новац у износу од 1.850,00 еура и 3.500,00 динара који се има уплатити у корист буџета Републике Србије, док је од окривљеног ББ одузета имовинска корист прибављена кривичним делом – новац у износу од 1.000,00 еура, 650,00 УСД и 91.560,00 динара, који се има уплатити у корист буџета Републике Србије. Окривљени АА и окривљени ББ су обавезани да Вишем суду у Београду на име трошкова вештачења од стране вештака психијатра солидарно исплате износ од 38.158,92 динара, а на име судског паушала износ од по 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљеног АА и окривљеног ББ, адвокат др Вељко Делибашић због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, те да првостепену пресуду преиначи тако што ће се окривљени АА и окривљени ББ ослободити од оптужбе за кривична дела за која се терете или да се првостепена пресуда преиначи тако што ће се окривљеном АА изрећи блажа казна за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2 КЗ, а да се окривљени ББ ослободи или да се првостепена пресуда преиначи тако што ће се АА и окривљеном ББ изрећи блажа казна затвора.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж 831/24 од 11.07.2024. године предложио да се жалба браниоца окривљених АА и ББ, адвоката др Вељка Делибашића одбије као неоснована и пресуда Вишег суда у Београду 5 К 514/22 од 05.03.2024. године потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447

став 2 ЗКП у присуству окривљених АА и ББ, те њиховог браниоца адвоката Милице Ницовић која је приступила по заменичком пуномоћју за браниоца адвоката др Вељка Делибашића по заменичком пуномоћју, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је размотривши списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа дела и правца побијања који су истакнути у жалби, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног АА и окривљеног ББ, адвоката др Вељка Делибашића, првостепена пресуда се побија *због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 Законика о кривичном поступку*, тако што се истиче да се пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати. Ово из разлога јер је сведок, полицајац ВВ у току истраге и на главном претресу тврдио да је полиција имала сазнања да ће се окривљени АА и окривљени ББ наћи у ..., које тврдње је првостепени суд у целости прихватио. Имајући у виду место на коме су се нашли, начин на који су договорили време и место састанка, очигледно је да је полиција то сазнање могла да добије само вршењем кривичног дела неовлашћено прислушкивање и снимање из члана 143 КЗ, и/или тајним праћењем АА и/или ББ, што је такође незаконито јер за ту посебну доказну радњу полиција мора имати наредбу судије за претходни поступак, коју нису имали. Жалбом се даље указује да су сви докази који се налазе у списима предмета, записници о претресању, потврде о привременом одузимању предмета итд. незаконити, јер проистичу из кривичног дела, односно незаконите примене посебних радњи.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи су неосновани, будући да се заснивају на претпоставкама и индицијама које немају утемељење у утврђеном чињеничном стању. Оперативна сазнања која је у конкретном случају евентуално имала полиција везано за активности окривљених у вези предметне дроге, начин на који је до тих сазнања долазила без значаја су за другачију одлуку суда у овој кривичноправној ствари, будући да првостепени суд побијану пресуду није засновао на оперативним сазнањима полиције већ на законито прибављеним доказима, сачињеним по поступку и процедури која је на закону заснована.

Надаље, по оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд се поводом навода браниоца окривљених, адвоката др Вељка Делибашића, да је споран начин прикупљања доказа од стране полицијских службеника, да је окривљени ББ моментом стављања средстава за везивање на руке имао статус лица лишеног слободе, те да је постојала обавеза присуства браниоца свакој радњи службених лица, а сходно одредби члана 74 став 1 тачка 3 ЗКП, који наводи су поновљени и у жалби браниоца окривљених, детаљно изјаснио у образложењу побијане пресуде, на странама од 33 – 35, дајући јасне, аргументоване и довољне разлоге које у потпуности прихвата и овај суд као другостепени.

У вези наведеног, правилно првостепени суд налази да су полицијски

службеници у потпуности поступали у складу са одредбама Законика о кривичном поступку и у складу са Законом о полицији, у коме је чланом 50 прописано да ради провере добијених обавештења и формирања предлога надлежним органима за које су овлашћени законом, полицијски службеници могу, пре постојања основа сумње да је извршено кривично дело или прекршај, непосредним полицијским опажањем, опсервирањем, прикупљати обавештења и податке од користи за утврђивање да ли су се стекли основи сумње да је извршено кривично дело или прекршај те да се опсервирање врши на јавним и другим за приступ доступним местима, без задирања у право на приватност било ког лица, те су тако полицијски службеници по оперативној информацији, која није добијена противно закону, о сусрету окривљених АА и ББ у месту ... у улици ..., поставили заседу, зауставили окривљене при извршењу кривичног дела, потом прикупљали доказе за вођење будућег кривичног поступка. Надаље, имајући у виду да је чланом 286 ЗКП прописано да су поред осталог овлашћења полиције и то: “да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, да је полиција дужна да открије и обезбеди трагове кривичног дела и предмете који могу послужити као доказ, а у циљу испуњења дужности да за неопходно потребно време, а најдуже до осам часова ограничи кретање на одређеном простору”, што је у коорелацији са чланом 88 Закона о полицији, којим се прописује да полицијски службеник најдуже до осам часова може ограничити слободу кретања лицу на одређеном простору ради проналажења трагова и предмета који могу послужити као доказ у кривичном поступку и указује на то да су полицијски службеници у конкретном случају поступали у складу са Законом о полицијским овлашћењима и прикупљали доказе који су по начину прибављања и прикупљања били законити, а што по правилном налажењу првостепеног суда доказе који су прикупљени и изведени у доказном поступку и на којима суд заснива првостепени пресуду чини законитим.

По оцени Апелационог суда у Београду, у погледу наведеног, правилно је првостепени суд тумачењем одредби ЗКП, у вези са одговарајућим одредбама Закона о полицији нашао да будући да полиција има законско овлашћење да привремено ограничи кретање лицу најдуже до осам часова, којом приликом лицу може ставити средства за везивање, која овлашћења су прописана Законом о полицији, а све у циљу прикупљања доказа, док се одредбама члана 74 став 1 тачка 3 уређује обавезност одбране од тренутка доношења решења о задржавању које се доноси у законом прописаној форми у одређеним роковима са прописаним правом на изјављивање жалбе, оценио да су примењена законска овлашћења полиције била у складу са законом и сви докази који су прикупљени у фази предистражног поступка су законити, а о чему је у образложењу првостепене пресуде дао јасне и аргументоване разлоге.

Такође, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљених, правилно је првостепени суд оценио да је увиђај на отвореном простору, коме је присуствовао окривљени ББ на локацији у близини Новог Сада, обављен након што су овлашћена службена лица у аутомобилу окривљеног ББ, пронашли ашове на којима је било блато и патике на којима је било блато, баштенске рукавице, што је изазвало сумњу да је окривљени неовлашћено закопавао нешто недозвољено, због чега су од њега и затражили информацију којом приликом је окривљени потврдио да је закопао дрогу, а потом овлашћена службена лица полиције и одвео на предметне локације, па имајући у виду наведено, овакав начин прибављања доказа је у складу са законом и полицијским

овлашћењима из члана 286 ЗКП.

Надаље, по оцени Апелационог суда у Београду, неосновано се жалбом браниоца окривљених истиче и да је повређено право на одбрану окривљених, будући да је по правилном налажењу првостепеног суда полиција поступала у складу са законом, јер је чланом 69 став 1 ЗКП који упућује и на одредбу члана 68 став 1 тачка 2 – 4 и тачка 6 и став 2 тог закона, у погледу права на браниоца одређен процесни моменат непосредно пре првог саслушања и моменат саслушања окривљеног, који процесно представља фазу поступка после доношења решења о задржавању, фазу истражног поступка, а не и обавезност одбране приликом прикупљања доказа у фази предистражног поступка, којим је у конкретном случају руководио јавни тужилац ВЈТ у Београду, на који начин су и по оцени овог суда испоштована сва права окривљених, а докази прикупљени на наведени начин прикупљени су у складу са законом. Уз све наведено стоји и чињеница да су окривљени АА и окривљени ББ поучени о праву на браниоца непосредно пре претреса стана и других просторија, да присуство браниоца нису захтевали, а како то произлази из записника о претресању стана и других просторија, па све напред наведено указује да није повређено право на одбрану окривљених, а да су докази прикупљени у предистражном и истражном поступку на закону засновани.

Жалбом браниоца окривљених АА и ББ, адвоката др Вељка Делибашића, првостепена пресуда се побија и *због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП* јер се у изреци првостепене пресуде наводи да су окривљени криви што су на подручју Београда и Новог Сада држали супстанце које су проглашене за опојну дрогу ради даље продаје, а затим се наводи да је окривљени АА то чинио у Београду, док је окривљени ББ то чинио на подручју Новог Сада, након чега се констатује да су тако извршили по једно кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 КЗ, што изреку пресуде чини противречном самој себи, због чега није могуће испитати њену законитост и правилност.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, истакнути жалбени наводи браниоца окривљених, адвоката Вељка Делибашића оцењени су неоснованим, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривичној правној ствари, при чему је изрека побијане пресуде јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, док образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама, из којих се поуздано закључује да су окривљени извршили кривична дела за која су оглашени кривим, као и радње које је предузео свако од њих приликом извршења истих.

Поред тога, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених доказа, ближе означених у образложењу ожалбене пресуде, а у склопу изнете одбране окривљених, као и осталих доказа, правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа окривљених према учињеним кривичним делима, а о чему су дати јасни, уверљиви и непротивречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени, при чему је супротно жалбеним наводима

браниоца окривљених, побијана пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да су окривљени извршили кривично правне радње, док се из наведених разлога у образложењу пресуде види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбране окривљених, а што је у складу са садржином доказа на којима се заснива првостепена пресуда, па се неосновано у изјављеној жалби истиче супротно. Осим тога, насупрот жалбеним наводима, у изреци првостепене пресуде, као и у њеном образложењу јасно и прецизно су описане кривично-правне радње и улога сваког од окривљених као извршиоца.

Побијајући првостепену пресуду *због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања*, жалбом браниоца окривљеног АА и окривљеног ББ, адвоката др Вељка Делибашића оспорава се оцена суда о изведеним доказима, а пре свега оцена исказа сведока ВВ, полицијског службеника, те оцена одбрана окривљених, тако што се у жалби износи сопствена анализа наведених доказа, другачија од оне коју је дао првостепени суд у образложењу пресуде. С тим у вези, оспоравају се чињенични и правни закључци првостепеног суда да су окривљени АА и окривљени ББ извршили по једно кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, за која су оглашени кривим првостепеном пресудом.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи су неосновани, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање у односу на кривична дела за која су окривљени оглашени кривим првостепеном пресудом, ближе описане у изреци побијане пресуде правилно и потпуно утврдио из доказа побројаних на страни 5 и 6 образложења првостепене пресуде, које доказе је првостепени суд ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу са одбранама окривљених, дајући јасне и аргументоване разлоге из којих је прихватио исказ сведока ВВ, као и разлоге из којих је прихватио и у ком делу и друге изведене доказе у доказном поступку.

Исказ сведока ВВ, полицијског службеника УКП, Службе за борбу против дрога, детаљно је интерпретиран и оцењен у побијаној пресуди и исти је поткрепљен писаним доказима изведеним у доказном поступку, делимично и одбранама окривљених а из којих доказа, односно чињеница утврђених њиховим извођењем је првостепени суд утврдио да се сведок ВВ налазио са леве стране пута у ..., улица ..., да је око 18,00 часова са ког места је уочио да на овај пут долазе два возила, да се прво возило марке “Смарт” зауставило тачно наспрам њега са десне стране, а друго возило “Мазда 3” црне боје, зауставило се неких 10 метара удаљености од првог возила, те да је из првог возила изашао АА ког је одмах препознао, а из другог возила је изашао ББ, кога је такође препознао. Окривљени АА се потом сагнуо код свог аутомобила, код возачевих врата која су била отворена, чучнуо је и нешто је радио између седишта и педала возила, док је за то време ББ отворио задња врата свог возила, узео нешто и кренуо ка окривљеном АА. Када се окривљени ББ приближио сведоку на довољно растојање, овај је у левој руци окривљеног ББ видео предмет налик на платнену црну торбицу који предмет је био савијен, а потом се окривљени ББ приближава возилу окривљеног АА који је и даље чучао поред возачевих врата и ББ је преко АА убацио тај предмет на седиште возача АА возила. Наредних неколико секунди АА и даље нешто ради у чучећем положају, а окривљени ББ стоји изнад њега и гледа шта ради, а у

том тренутку сведок ВВ је дао знак за почетак полицијске акције, те су обојица окривљених заустављени, прегледани и извршен је преглед моторних возила, којом приликом су овлашћена службена лица полиције пронашли предмете извршења кривичног дела и новац, о чему су састављене потврде о привремено одузетим предметима које су обојица окривљених и потписали.

Такође, доводећи у везу исказ сведока ВВ са одбранама окривљених и писаним доказима у списима предмета, правилно је првостепени суд утврдио да су у аутомобилу окривљеног ББ овлашћена службена лица полиције пронашли скривену шупљину која би могла служити за превоз дроге, блатњаве патике и два ашова на којима су били трагови блата, па су претпоставили да окривљени ББ крије дрогу у земљи, а окривљени ББ је њихову сумњу и потврдио и својевољно пристао да их одведе на различите локације у близини Новог Сада и покаже им место на којима крије дрогу. Надаље из исказа сведока, правилно првостепени суд утврђује да су овлашћена службена лица одласком на више локација заједно са окривљеним ББ, пронашли опојну дрогу амфетамин и хероин, на које им је указивао окривљени ББ, да су извршили увиђај и снимили моменте проналаска опојне дроге, а сви предмети који су пронађени на локацијама су одузети од окривљеног и о томе је окривљени потписао потврду о привремено одузетим предметима. Из исказа сведока ВВ суд је утврдио да је торба коју је у руци носио окривљени ББ била савијена, док је за то време окривљени АА чукао поред возачевих врата сопственог возила, а потом му је окривљени ББ ставио торбу на седиште возача, а окривљени АА је и даље у чућењем положају нешто радио, због чега је сведок стекао утисак да управо АА у ту торбу ставља предмете, а што је потврђено тиме што се прегледом возила део дроге налазио у торбу а део поред торбе па у вези са наведеним, правилно је првостепени суд прихватајући исказ сведока полицијског службеника ВВ као неоспорно утврдио да је окривљени АА у месту ... требало да окривљеном ББ преда наведени кокаин и МДМА ради превоза, будући да је у возилу окривљеног ББ пронађена скривена шупљина за превоз недозвољених предмета.

У погледу врсте, количине и начина паковања предметне опојне дроге која је од окривљених одузета спорном приликом, првостепени суд је правилно извео закључак и из писаних доказа изведених у доказном поступку, и то потврда о привремено одузетим предметима од окривљеног АА и окривљеног ББ које су окривљени потписали без примедби, извештаја о форензичком прегледу лица места, обављеног физичко – хемијског вештачења квалитета и квантитета супстанце која је одузета од окривљених, као и из налаза и мишљења ДНК вештачења НЦКФ од 19.01.2021. године, који је детаљније интерпретиран у образложењу првостепене пресуде и није оспорен од странака. Имајући у виду, врсту, количину, начин паковања, места проналаска предметне опојне дроге, те налаз и мишљење судског вештака психијатра др Светислава Мишковића у погледу количине, начина и навика у конзумирању опојних дрога од стране окривљених, правилан је закључак првостепеног суда да су окривљени, исту, неовлашћено држали са крајњим циљем да исту продају, о чему је првостепени суд, анализирајући и вреднујући и садржину одбрана окривљених, на странама 31 и 32 образложења првостепене пресуде дао јасно и логично образложење које у целости прихвата и овај суд као другостепени.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је **правилно применио кривични закон** када је нашао да се у радњама окривљеног АА и

окривљеног ББ, стичу сва битна обележја бића по једног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, на начин ближе описан у изреци пресуде, правилно закључивши да су окривљени предметна кривична дела извршили са директним умишљајем, о чему су у образложењу дати детаљнији разлози.

Стога су жалбени наводи браниоца окривљених, којима се у овом делу побија првостепена пресуда, за овај суд неприхватљиви и као такви оцењени неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у делу *одлуке о кривичној санкцији*, а по жалби браниоца окривљених, адвоката др Вељка Делибашића, Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба неоснована.

Наиме, првостепени суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљенима, правилно ценио све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног АА, ценио да се ради о неосуђиваном лицу, затим протек времена од извршења кривичног дела, као и да окривљени делимично није спорио чињеничне наводе из оптужбе, да је окривљени отац двоје малолетне деце, а од олакшавајућих околности на страни окривљеног ББ, првостепени суд је ценио да се ради о неосуђиваном лицу, затим протек времена од извршења кривичног дела за које је оглашен кривим, док отежавајућих околности на страни окривљених, првостепени суд није нашао, те је правилно поступио када је окривљеног АА, за извршено кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, осудио на казну затвора у трајању 3 (три) године и 4 (четири) месеца, а окривљеног ББ, због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 10 (десет) месеци, у које казне ће им се, сходно одредби члана 63 КЗ, урачунати време проведено у притвору, ближе наведено у побијаној пресуди.

По оцени Апелационог суда у Београду, казне затвора у наведеном трајању на које су окривљени осуђени, сразмерне су тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљених, исте су нужне, али и довољне за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду да је првостепени суд свим утврђеним околностима, и то олакшавајућим околностима на страни сваког од окривљених понаособ, а у одсуству отежавајућих околности, дао адекватан значај, то су супротни жалбени наводи браниоца окривљених АА и ББ, адвоката др Вељка Делибашића, да је првостепени суд пропустио да узме у обзир велики број олакшавајућих околности које стоје на страни сваког од окривљених понаособ, односно да их цени у довољној мери, због чега их је било нужно осудити на блажу казну, оцењени су као неосновани. Ово стога, јер је правилно првостепени суд утврдио све олакшавајуће околности на страни сваког од окривљених понаособ, налазећи истовремено да нема отежавајућих околности, па је имајући у виду све напред наведено, као и висину законом запређене казне за кривична дела за која су окривљени оглашени кривим, то по оцени овог суда, нема места изрицању блаже казне окривљенима, будући да ни бранилац окривљених не указује на

постојање конкретних олакшавајућих околности које првостепени суд није узео у обзир и ценио, а које би исходовале другачију одлуку суда у овој кривично-правној ствари.

По оцени Апелационог суда у Београду, правилно је поступио првостепени суд када је на основу одредбе члана 246 став 8 у вези члана 87 КЗ, према окривљеном АА и окривљеном ББ, изрекао и мере безбедности одузимања предмета кривичног дела, опојне дроге, која се сходној примени члана 246 став 8 КЗ у вези члана 87 има уништити, као и предмета намењеним за извршење кривичног дела, наведеним у изреци побијане пресуде.

Такође, по оцени Апелационог суда у Београду, као другостепеног, правилно је поступио првостепени суд када је на основу одредбе члана 91 и 92 КЗ, од окривљеног АА одузео имовинску корист прибављену кривичним делом – новац у износу од 1850 евра и 3.500,00 динара, а од окривљеног ББ, имовинску корист прибављену кривичним делом – новац у износу од 1.000 евра, 650 УСД и 91.560,00 динара, који новац се има уплатити у корист буџета Републике Србије, а за шта је у образложењу побијане пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које у потпуности прихвата и овај суд. Имајући у виду да је првостепени суд утврдио да целокупан износ новца пронађен у стану окривљеног ББ не потиче од продаје опојне дроге, већ само наведени износ који је одузет као имовинска корист изреком првостепене пресуде, док остатак новца који је од окривљеног одузет по потврди о привремено одузетим предметима има легално порекло, тј. окривљени има право на повраћај истог у износу како је то наведено у потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, ДП, УКП, Служба за борбу против дрога КУ број 623/20 од 17.12.2020. године 03/2/4 број 574/20-24, то по оцени овог суда, податак да је у стану који користи окривљени ББ између осталог пронађен новац у износу од 34.210,00 евра (уместо 36.210 евра како произлази из потврде о одузетим предметима) на шта се указује жалбом браниоца окривљеног, представља техничку грешку која је без значаја за другачију одлуку суда у овој кривичноправној ствари.

Такође, ценећи личне и имовинске прилике сваког од окривљених понаособ, а како то произлази из личних податка за окривљене, с једне стране и са друге стране, стварне трошкове настале током овог кривичног поступка, правилно је првостепени суд обавезао окривљене да на име трошкова вештачења од стране вештака психијатра солидарно исплате износ од 38.158,92 динара, као и да на име судског паушала плате износ од 20.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, правилно налазећи да се плаћањем трошкова кривичног поступка неће довести у питање егзистенција окривљених, као ни егзистенција трећих лица која је у конкретном случају окривљени АА, као отац двоје малолетне деце у обавези да издржава.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду, одлучио је као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић, с.р.

Председник већа-судија
Маја Илић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице

Јасмина Ђокић